

свѣтъ да послушашъ тосѣ пакъ, като съмъ твой любящій братъ? Заповѣдай на сички тѣ други Троены и Гърцы да си починѣтъ отъ боя; а ты самъ си повикай на единоборство най храбрыя отъ Аргивяны тѣ. Никоя опасностъ нѣма за тебѣ — азъ ти са поручавамъ.“

Гекторъ са зарадвалъ на тѣзи думы. Той въспрѣлъ стремленіе то на троенски тѣ дружины, и, като отдѣли воюющи тѣ съ ножа си, изетѣни са на срѣдь. По този знакъ изъ веднѣжъ са прекъснѣ бой тѣ и отъ двѣ тѣ страны, и Агамемнонъ заповѣдалъ на войны тѣ си да са приберѣтъ. Въ туй време, Минерва и Аполлонъ, въ вида на два сокола, кацнѣли на бука, кой то былъ посветенъ на Завеса, радвали са на храбры тѣ войны, кои то си почидали верѣдь единъ лѣсъ отъ копія. Като са исправи между воюющи тѣ народы, Гекторъ наченѣлъ тѣй да говори: „Троенцы и вый Гърцы, чуйте какво сърце то ми казва! Самъ си Зевсъ разскѣса съюза, кой то недавно заключихмы, — и сичкій тѣ народъ трѣба да рѣши, ще падне ли или не Троя. Въ ваша та войска има храбры хора, но кой то са наема да са бие съ Гектора, — той нека излѣзе и са исправи на срѣща ми. Паднѣ ли азъ въ боя, побѣдитель тѣ може да земе мое то орѣжіе на корабѣ тѣ на своя народъ, а тѣло то ми нека проводи въ Троя; ако ли Аполлонъ дари на мене слава та на побѣда та, азъ ще покачѣ орѣжія та на побѣденыя въ храма на Феба Аполлона въ Троя.“

Данайцы тѣ мълчели: опасно было да приемѣтъ боя, пакъ и срамно да са отрекѣтъ отъ него. Тогасъ станѣлъ Менелай и укорявалъ свои тѣ съотечественицы: „Тежко ми! не сте мжжѣ вый, но жены. Немá никой отъ васъ не може да противостои на Гектора? Обърнете са на калъ, о страхливы, азъ самъ си ще излѣза на бой.“ Тѣй рекѣлъ той и са олувилъ за орѣжія та си; но Гърцы тѣ го удържали, а Агамемнонъ, като го хванѣлъ за десна та рѣка, рекѣлъ му: „Пази са, брате, да са биешъ съ тѣкъвзи силенъ воинъ, кой то вече много Гърцы направи прахъ и пепель!“ Тогасъ са набрахъ най знаме-